12 Mart 1971 karanlıgını yaşayan ülkemizde, 74 başından itibaren 80'lere dogru toplumsal muhalefet her alanda çıg gibi büyürken, yüksek ögrenim gençliginin başını çektigi mücadele de artarak devam ediyordu.

50 yıllık kulagı üzerine yatan ve her eylemi ''provakasyon'' olarak degerlendirerek, ''oyuna gelmeyelim''
mantıgıyla yatsıyan anlayışın felsefi temelleri

derinden sarsılıyordu.

Yüksek ögrenim gençligi, işçi eylemlerinin yanıbaşındaydı.

DEMİR DÖKÜM'DE GREV KIRICILARINA KARŞ ŞİDDET EYLEMİ.

1974 yılı ilk yarısı olmalı. Feriköy'de, İYÖKD'nin bir seminerinden sonra, şu an ismini hatırlamadıgım bir arkadaşın uyarısı üzerine o gece Elazıg öğrenci yurdunda kaldım. Lütfü Yavuz ve benimde bulundugum dört kişilik bir arkadaş grubuyla önemli bir sorunu konuşacagımız söylenmişti.

Ambarlı'da bulunan Demir-döküm fabrikasında uzun süredir devam eden grev vardı.

Grevci işçilerinin direnişini kırmak için, faşistlerinde yardımıyla otobüslerle dışardan kiralık ''işçi'' toplanıyor ve üretime devam ediliyordu. Bu durum böyle devam ederse, demir-döküm işcilerinin grevi etkisiz yitirecek ve hiçbir kazanım elde edilmeksizin grev sona erecekti. Eylemin başarısızlıkla sonuçlanması, bundan sonraki eylemler için kötü bir örnek olacak, mücadele azim ve kararlılıkları körelebilecekti. Ne yapılması gerektigi son derece açıktı.

Grevci işçilerle ilgili dayanışma eylemi yapılacak, dışardan getirilen grev kırıcı işçiler fabrikaya sokulmayacaktı

Bu nedenle, sabah saat 5-6 civarında kaldıgımız yurda yakın bir mevkide kalkan ve grev kırıcı işçileri fabrikaya gütüren otobüsü durdurarak ateşe verecegiz ve grev kırıcı işçilerin elebaşarını da bir güzel dövecegiz.

Meselenin tartışacak bir yönü yoktu. Kararlaştırdıgımız gibi sabah saat 05 civarında, 25-30 kişilik bir arkadaş grubuyla Feriköy mezarlıgı içersinde mevzilendik ve mezarlıgın hemen yanında geçecek olan otobüsü beklemeye başladık. Otobüs görülür görülmez içimizden bir arkadaş yolun ortasına dikilerek öncede
n hazırlanmış olan
molotof kokteyli

otobüsün altına atarak otobüsü durdurdu. Gizlendigimiz mezar taşlarının arkasında hep birlikte çıkarak otobüsun tüm camlarını aşagı indirdik ve

grev kırıcı işçileri de, bundan böyle fabrikaya gitmemeleri, grevi engelleyen tavra girmemeleri konusunda uyararak hepsini geri yolladık. Bu arada sanırım bir kaç kişi direnmeye kalkmıştı ve içimizdeki bir arkadaş havaya ateş ederek bunları geri püskürttü. 15 dakika kadar süren bu eylemden sonda herkes bir tarafa dagılarak izini kaybettirmişti. Ben, Balıkesir ögrenci yurdundan tanıdıgım İktisat fakültesi ögrencisi Bursalı
Lütfü YAVUZ
ile birlikte Aksaraya, Lütfü'nün daha evvel tanıdıgı ve benim ilk kez karşılaşacagım Aksaray-Laleli civarında oturan
İbrahim ÇENET'in
evine gittik.

İbrahim'in iki eli bileklerinden, bir ayagı da diz kapagından itibaren yoktu. 12 mart döneminde, Deniz'lerin idamlarını engellemek ve verilen idam kararlarını protesto etmek için bir eylem anında bomba'nın elinde patlaması üzerine el ve ayaklarını kaybetmişti. Eve geldigimiz zaman İbrahim yataktan yeni kalkmıştı. Bize kavun ikram ettigini hatırlıyorum. Önceden kesilmiş olan kavunu, İbrahim'in nasıl yiyebilecegini düşünüyordum ki, sağ bilegine, bilezik gibi geçirdigi bir lastige sıkıştırdıgı bir çatal'la rahatca kavunu yemeye başladı. Eylemden haberi oldugu anlaşılıyordu, ''
geçmiş olsun, nasıl geçti''
diye sordu. Oldugu gibi anlattık.

Ertesi günü gazeteler manşetten ve krokiler çizerek haberi büyük puntalarla veriyordu. Bu olayın ardında, benimde aralarında bulundugum birkaç kişinin daha sonra yapılacak olan dar kapsamlı ama yarı legal eylemlerdeki yerimiz sabitleşmişti.

Devrimci gençlik eylemleri devam ediyordu...

Üniversite gençligi ülke çapında örgütlemişti.. İstanbul'da İYÖKD,Ankara'da AYÖKD,Erzurumda EYÖKD olmak üzere kurulan gençlik örgütleri, tüm gençligi bagrında toplayan demokratik kitle örgütleri konumundaydı. Bir süre sonra bu örgütlere başkalarıda eklendi ve her siyasi egilim kendi gençlik örgütlenmesini yaratttı. TKP'nin İGD,TİP'in GENÇ ÖNCÜ,TSİP'in GSD, KURTULUŞ'un DÖB ve MAO'cu olarak bilinen Sosyal-emperyalizm tezini savunanların örgütle dikleri YGDF(yurtsever gençlik dermekleri federasyonu) bunların başlıcaları idi.

Devrimci ögrenciler tarafından kurulan ve yönetilen bu örgütler, gencliğin, mücadeleci ve militan ruhuyla hareket etmelerine karşın ellerinde bulunan potansiyeli

leninizme evrimleştiremediler. Sınıf adına yola çıkıldıgının iddia edilmesine karşın,

sınıfsız aydın tiplerinin peşisıra kanalize olduklarını ilerde yaşayarak görecektik.

Herşeye karşın, devrimci gençligin, dönemin öznel koşulları içersinde büyük fedakarlık ve samimiyetle mücadele ettiğini ve bu ugurda ağır bedeller ödemekten

geri kalmadıgını da belirtmek durumundayım.

DEVRİMCİ GENÇLİK, KEMALİZM VE ANTİ-TEKELCİ MÜCADELE...

Bilim tarihin analizi tek yönlü olmuyor. Tek yönlülük, bütünden kopmak parçalarla ugraşırken dogrulardan sapmak anlamına geliyor. Sınıflar savaşımının yönelimini kavrayabilmek,uğrak noktalarını önceden tespit edebilmek,öncü sınıfın kimlerle nereye kadar ve hangi ilkelerle yürüyebilecegini kaba hatlarıyla da olsa saptayabilmek, toplumsal devrim sürecimizin bir kez daha önünün kesilmesini önlemede kesin gereklilik oluyor.

Merkezi feodal Osmanlı imparatorlugunun tarihsel süreçteki yerini doldurmasıyla, yıkıntıları üzerinde kurulan TC'nin doğuşu ve Kemalist burjuva ideolojisiyle yoğrula yoğrula bugünlere gelmesi, toplumsal evrimleşme sürecimizin sancılı oldugunu gösteriyor.

Kapitalistleşme sürecine, batı'dan yüzlerce yıllık bir gecikmeyle giren ve Osmanlı'dan arta kalan toplumsal evrimleşme sürecimiz var. Sürece gecikmeyle girerek çag'ının gerilerine düşenler, başkalarının peşi sıra yürümek zorunda kalarak iradeleriyle hareket edemiyorlar. İnsiyatif ve iradenin dışardan yönetilmesi, gelişmeninde ağır-aksak olmasını beraberinde getiriyor. Kapitalistleşme sürecine geç giren toplumsal yapımızın

modern sınıflar yaratabilmesi de agır aksak ve gecikmeyle oluştu. Bununla da kalınmadı, gecikmeyle de olsa yaratılan modern sınıflar, sağlı-sollu yalpalayarak her alanda çarpık bir görünüm sergilediler.

Burjuvazi açısından ciddi bir sorun oldugu söylenemez. O ,daha rüşeym halindeyken bile uluslararası bağlantılarının tecrübesiyle doluydu. Prolaterya açısından böyle bir tecrübeden elbette sözedilemez. İşçi sınıfı adına hareket edenlerin burjuva ideolojisiyle tam bir kopuşma saglayamamaları bu farklılıgı ayırt edememelerinin bir sonucudur.

TC’nin kuruluşuyla birlikte süratle netleşen çizgide, burjuvazi hep belirleyici oldu. Gelişiminde engel gördüğü Osmanlı’dan kurtulmak istedi, Jön Türk’e sarıldı. Jön Türk evrimleşti ittihat ve terakki dog
du. Burjuvazi temsil yetkisini İtthat ve terakki’ye devretti. Osmanlı tarihten çekildiginde,İttihat ve terakki’de çekildi.
Osmanlı TC’ye, İttihat ve terakki’cilik Kemalizme evrimleşti.
Burjuvazi kendini Kemalizm’de buldu.

Toplumsal evrimleşmenin tüm kesitlerinde yeni bir kılığa bürünen burjuvazi, TC’nin kuruluşyla birlikte iktidar oldu. TC Kemalizm’le anılmaya başlandı.

Burjuvazi, Kemalist ideoloji safsatalarıyla kavramları bulanıklaştırdı. Kavramlar içersinde boğulanlar,’’ sınıf hareketinin temsilcisi’’ oldukları(!) iddiasında bulunurken, Kemalizmin; ‘’ sınıfsı z sömürüsüz kaynaşmış bir toplum’’
oldugumuz yönündeki propagandalarının özünü kavrayamadılar. Sosyalist birikimi olmayanlar, sosyalizmin Kemalizm oldugunu sandılar.
Kemalizm ‘’sol’’dur
dediler.

Kemalist burjuvazi, belli bir evrimleşmenin ardından ‘’ **halk oyu**’’na gitmeyi denedi. Kendi kendisini denemek istiyordu. ‘’
serbest Fırka’’yı

bu maksatla kurdurttu.Toplum, zincirlerinden boşalırcasına ‘’serbest

fırka’’ya koştu. Düzenin oturmadıgına karar veren Kemalizm ‘’ serbest fırka’’yı kapattı.

İşçi sınıfı adına hareket edenler her seferinde yanlış ata oynadılar.

Kemalist burjuvazi, fırsatını bulur bulmaz, uluslararası baglantılar kurarak, kapitalist-emperyalist dünya sistemiyle hızla bütünleşmeye başlamıştı. Ülkeye giren uluslararası sermaye ilk fırsatta el degmemiş kırsal alanlara yönelmiş ve bir önceki

dönemin üretim ve mülkiyet ilişkilerini kökünden sarsmaya başlamıştı. Özellikle, DP (Demokrat parti) iktidarı döneminde, emperyalist sermayenin artan oranda girdiği kırsal alanlarda başlayan ve yukardan aşagıya çözülen pre-kapitalist ilişkiler sonucu ekonomik

alt yapıda tam anlamıyla bir kaos ortamı yaşanıyordu.

Topraktan kopartılan yoksul, az topraklı ve topraksız köylülerin akın akın büyük şehirlere göçü bu dönemde yogunluk kazandı.

Binbir umut, özlem ve sosyal yaşam hayali ile şehirleri dolduranlar; İş, sosyal yaşam ve refahı beklerken, aynı nedenlerle mülksüzleşmiş esnaf-zanaatkar vb, küçük imalatcıların hoşnutsuzluguyla karşılaştılar.

Yarınlarından umutsuz ve güvencesizlik sorunuyla yüzyüze gelen ve birbilerini daha yeni(!) tanıyan yoksullar ordusunun hoşnutsuzlugunu yüksek sesle dile getirmeye çalışan ögrenci gençlik hareketi; Toplumsal dinamizmin **anti-tekelcilik** temelinde yükselen bilinçsiz tepkisinin bir ifadesi olarak tam da böyle bir dönemde dogmuştur.

Buna karşın, kendilerini Prolaterya ya bilinç taşıyıcı unsurlar olarak gören bu kesimin kendisi bile, proleter bilinçle kaynaşmamıştı. Bu durum, gençlik ve sınıf hareketinin aynı kulvarda, omuz omuza, uzun erimli yoldaşlıgını engelleyen asıl nedendir.

DEVRİM, KARŞI-DEVRİM

Kemalist burjuvazinin yoğurarak evrimleştirdigi toplumsal sürece duyulan tepkileri, halk güçlerinin tümü adına dile getiren/getirmeye çalışan ögrenci gençlik, tüm çabasına karşın ana halkayı yakalayamamış/ yakalamasıda zaten olanaksızdı.

1950 seçimleriyle iktidar olan **Bayar-Menderes** diktatörlük dönemini ‘**’karşı-devrim’’** olarak görenler, emperyalist tekellerle her alanda bağlaşıklık kurulan dönemi’’
devrim
’

’ dönemi(!) olarak gördüler. Bu bakımdan, anti-tekelci tepkilerin içerigi taa o dönem(1955-65

dönemi) bulanıklaştırıldı. Sonuç'ta da; Kitleselleşen gençlik eylemleri, burjuvazinin işbirlikçileşen

kanadına(DP) karşı, iktidar olamamanın verdigi dezavantajla, işbirlikçileşemeyen CHP kanadının yörüngesine girdi. Bu dönemin gençlik lider kadrosunun birçogu, yakın geçmişte CHP sıralarında milletvekili ve bakanlık koltuguna kadar yükselerek popülaritelerini uzun süre korudular. Bugün bile, politikayı aynı safta sürdürenleri bulunuyor.

Sonuç olarak; 68 dönemi devrimci gençlik hareketleri gibi, 74 dönemi gençlik hareketleri de, eylem anlayışı, mücadele biçim ve yöntemleri anlamında olmasa bile, düşünsel açıdan burjuva İ

deolojisinin kuşatması altında kendilerini tam olarak kurtaramadılar.

Kimi degerlendirmeler; Devrimci gençlik mücadelesini, sınıf bilinçli bir parti'nin yoklugu nedeniye,'' **zorunluluk**'' gibi bir kavramla

izah etmeye çalışsa da bu böyledir.

Aynı şekilde, İşçi sınıfının kitlesel örgütleri yada,sosyalist grup ve partilerin; Gençliğin, heyecanlı ve dinginlenemez spontane hareketlerinin ''**sorumsuzlugu**'' bahanesiyle,samimiyetten uzak degerlendirmeler de mevcut durumu izah etmekten uzaktır.

SAĞIRLAR DİYALOĞU

1974-80' li yılların en önemli özelligi, her siyasi grup yada çevrenin ‘’en dogru benim ‘’anlayışından hareketle kendi dışındaki siyasi oluşumlara karşı ‘
’ön düşünceli’’
yaklaşımla hareket etmesi olmuştur. Siyasi parti,örgüt yada çevreler,
ayn
ı’lıklarını degil,
ayrı
’lıklarını öne çıkartarak

yer yer

‘
’sagırlar diyalogu’
’na dönüşen’’ tartışma’’larla zamanı tüketmişlerdir.

Bazı gruplar arasındaki ayrışmalar veya birliktelikler, ideolojik- politik yaklaşımlardan öte kişisel ahbaplıklar temelinde şekilleniyor. Hoşgörü ve samimiyet’ten uzak tartışmalar sonucu her grup kendi içersinde bile, neredeyse atomlarına kadar bölünüp parçalanarak çoğalıyordu(!)

THKP-C’ni savundugunu iddia eden gruplar arasındaki parçalanma bu bakımdan son derece ilginç örneklerle doludur. Sayıları on’u bulan THKP-C savunucusu örgütler’in birçogu arasındaki farklılık bugün bile yeterli bir biçimde izah edilememektedir. Örnek olması açısından yazıyorum.
Devrim Savaşçıları
adlı bir örgütün bizim içimizden çıktıgını, bu ayrılıgın nedenlerini bilen kaç kişi var?

Bırakalım Devrim savaççıları ayrılıgını, **HDÖ-ACİL** ayrılıgının nedenlerini bile, pekçok militan tam olarak bilmemektedir. Dışımızdaki

örgütlerde de durum farklı degildir. Hemen hemen tüm örtütsel ayrılıklarda, tarafların konumlanışını, kişisel ve bölgesel ilişkiler belirlemiştir. Devrim sonrası gündeme gelmesi muhtemel sorunlar, hemen çözülmesi gereken acil sorunlarımız olarak dayatımış ve bu temel üzerinde ayrılıklar yaratılmıştır.

Bunun da ötesinde, 1980'lere doğru kimi örgütler ideolojik anlamda tıkanmanın eşigine gelip dayanmıştı.

Tıkanmanın maddi temeli, 60 lı yıllarda görülen köylülüğün toprak talebi ugruna mücadelesinin

bu dönemde olmamasıydı. Buna rağmen, kimi örgütlerin '
'kırlar temel alanlarımız''
diye diye şehirlere çakılıp kalmışlar ve bir türlü kırlara çekilememişlerdi. Teorik tespitleri ile pratikleri arasındaki uyumsuzluk her geçen gün büyüyerek, kendi içinde sorunlu örgütleri çoğaltıyordu.

Devam edecek..